

מסורת הש"ס

- (א) כלום פ"ח משנה
 (ב) (בכורות ח"א)
 (ג) (עירובין פג. וש"נ)
 (ד) (נ"ל מ"פסע פשיטא
 וכו' רש"י) (ה) (נ"ל וכן)
 (ו) (תבואות קרא: [תוס']
 כלום פ"ח ה"ה) (ז) (נ"ל
 האב) (ח) (נ"ל וכן)
 (ט) (נ"ל ש"ת לה ולכ"ה)
 (י) (נ"ל וכן)

הנהגות הב"ח

- (א) תוס' ד"ה ע"ל וכו'
 דתם מתנין דמומין
 אלו חלו כשרין:

מוסף רש"י

פרדה שתבעה אין
 מרביעין עליה לא סוס
 ולא חמור. מספקא ליה
 אי חוששין לזרע האב אי
 לא. הלכך אפילו הוא בת
 חמורה נקבה אין מרביעין
 עליה חמור שמא חוששין
 לזרע האב וממלא מרביע
 כלאים, ורענן פליגי עליה
 ואמרי אין חוששין לזרע
 האב ואם בת סוסיא היא
 מרביעין עליה סוס ואם בת
 חמורה היא מרביעין עליה
 חמור (כתובות ק"א).

ואזרזא שמואל לטעמיה. דלית ליה חוששין צבמות לזרע האב:
הנוגדים מן הסוס. נקבה: אע"פ שאביהן חמור מותרין. פרד זכר בן
 סוס נקבה עם פרדה נקבה בת סוס נקבה ולא אמרינן אחי נד סוס
 ומשתמש בצד חמור שלד סוס וחמור יש צנייהם להא לא חיישין
 ממנה נפשך אי חוששין לזרע האב
 שנייה שוין צנניהם יש נד סוס
 וחמור ואי אין חוששין הכי כולן מין
 סוס: אכל. פרדים הנוגדים מן
 הסוס נקבה אסורים עם פרדים
 הנוגדים מן החמור נקבה דשמה אין
 חוששין לזרע האב והוי האי כוליה
 סוס והאי כוליה חמור: וז דברי ר'
יהודה דאמר (שמה) אין חוששין.
 לפיכך אסורים: אכל חמורים אומרים.
 כולן מותרים צנניהם יש צ' נדדן.
 ומדקרי שמואל לחנניה בלשון חממים
 ש"מ סבירא ליה דהלכתא כחנניה:
מיפשט פשיטא ליה. ומשום הכי
 אסר: או ספוקי מספקא ליה. ומשום
 אסר: נפקא מינה למישי פרי עם
 האס. פרד בן סוס נקבה להרביע על
 סוס נקבה: פרי עם האס אסור.
 משום דלמלא חוששין: אלא לאו
 דאבזה דהאי סוס ואבזה דהאי חמור.
 והכי קאמר ר' יהודה דמרביעים סוס
 גמור על פרד בן סוסיא ומאי שאביהן
 חמור אביו של פרד קאמר: לא
 לעולם. אימא לך ספוקי מספקא
 ליה ומשום הכי הנוגדים מן הסוס
 ומן החמור מותרין זה בזה כדפרישית
 לעיל ממנה נפשך: מהו דסימא אפי
 נד סוס וכו'. מהו דסימא ליתסרו
 הנוגדים מן הסוס או מן החמור נמי
 זה עם זה משום דלמלא חיישין לזרע
 "האס ואפי נד סוס וכו' קמ"ל
 דהא לא אמרי' שאין כהן נד סוס
 מיוחד ונד חמור מיוחד הילכך אין
 מוכיחין כהן נדדים דהא מבלגל זרעיה
 ומינא צאפי נפשיה הוא דמקרי והוא
 מין צפני ענמו מעין סוס וחמור:
אלא מינה. פרד: והא אלא מינה
 קפני. ואי לא ידעינן אי בת סוסיא
 ואי בת חמורה מאי פרד מרביעין
 עליה האמר ר' יהודה הנוגדים מן
 הסוסיא אסורין בגולדין מן החמורה:
לא מין סוס. לא סוס גמור ולא פרד
 בן סוסיא: אלא מינה. כלומר עד
 שיועד לך מאמה מין הוא: בר חמרא.
 אמו היתה חמורה: לניף. כלול והוא
 לשון נקמת הסוס: גנובסיה. זנבו:
 גידמת. מונב ומאזניס: בריספק.
 עגלה שהיה רוכב בה: דמיין להדדי.
 צאזניס ובזנב משום מנהיג בכלאים:
קסבר אין חוששין. והוי כלאים בני
 החמורה ובני הסוסיא דאי חוששין
 כולן שוין שכולן יש צ' נדדים:
 וסימנין

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

ע"מ.

עין משפט נר מצוה

ג א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 מה' כלום הל' ופי'
 שם כ"מ סנה לאין רפז
 טו"ע י"ד סי' ר"ל פ"ט:

רבינו גרשום

משמע כלומר אב ובנו
 ולא אם ובנה: הילכך
 נוהג בין בוכרים כר
 כלומר בין באב ובנו בין
 באם ובנה: אמר שמואל
 הלכה כחנניה. כלומר
 בשם שהלכה כמותו לעיל
 כך בהלכה זו הלכה
 כחנניה כלומר דחושש
 לזרע האב: ואזרזא שמואל
 לטעמיה כלומר דשמואל
 תני לחנניה בלשון חכמים
 ומדחני בלשון חכמים
 ש"מ הלכה כחנניה: דתניא
 ר' יהודה אומר חנוניין מן
 הסוס כר כלומר הנוגדים
 מן הסוסיא אע"פ שאביהן
 חמור חוששין לזרע האב.
 והנוגדין מן
 החמור כלומר מהחמורה
 עם הנוגדין מן הסוסיא
 אסורין. למישרא פרי עם
 האס כלומר (ה) והולד
 כלומר דאין חוששין לאב
 אלא אי אמרת ספוקי
 מספקא ליה כר כלומר
 (ג) אי בר חמור הוא
 חוששין לזרע האב ואסור:
 לא מין סוס ולא מין
 חמור אלא מינה כלומר
 פרי מרביעין עליה: עבי
 קליה בר חמור כלומר בר
 חמורא: כי מעיילת לי
 בדינייתא בריספקי כלומר
 וכלאים בחרישה אסור
 אע"ג דכתוב לא תחרוש
 בשור ובחמור ילפינן שור
 שור משבת מה להלן כל
 בהמה בכלל דכתוב וכל
 בהמתך קאן כל בהמה
 כלאים בכלל חרישה.

(א) נראה דתסר כאן וי"ל
 מפשט פשיטא ליה כלומר
 וכו'. (ג) נראה דל"ל כלומר
 אי חוששין לזרע האב וכו'
 חמור הוא ואסור.

ולחנניה כתיב אותו ובתיב בנו. וא"ת ולשתוק מאותו ומצנו
 ולכמוז בן וי"ל דלא מדכתיב את צנו ולא כתיב בן
 קדריש אלא בן נמי משמע דכרוך אחריו: **בהו דתימא אתי צד**
סוס ומשתמש בו' קמ"ה. לא דמי לחלוז עזד וחלוז בן חורין (חגיגה
 דף ג'): דאסור צנניה שפחה וחליה בת
 חורין משום דלתי נד עבדות ומשמע
 בצד חירות דהכל כלאים אמר רחמנא
 דוקא תרי מיני וכל פירות הבצין
 מסוס וחמור מין אחד הוא:
עיי"ל אי הנד דמיין להדדי. משמע
 דרבי אכל סבר כרבי יהודה
 וכן אפי' דלמר עבי קליה צד חמורא
 וכן רב פפא דלמר רברבן אודיניה
 חוטרטא גנובסיה צד חמורא כוליהו
 סבירא להו כרבי יהודה וצפרק צ'
 דייני גזרות (פסות דף ק"א): אמרינן
 הלכה כרבי יהודה צפרדות וסור או
 שם דלמור ואת צנו מתרגמינן תורמא
 או (י) שיתא (ויקרא כג) משמע דאין
 נוהג בזכרים והיינו דלא כחנניה ומיהו
 שמואל פסק כחנניה ועוד דתם
 מתניתין (א) דסוף פרק אלו מומין
 (בכורות מה): אלו כשרים צאזס ופסוליס
 צבהמה אוחו ואת צנו מוקי לה התם
 כחנניה ועוד דחנניה כרבי יונתן
 וצפרק השואל (צ"מ דף נ"ה): אמר
 דאזיי סבר לה כרבי יאשיה ורצא
 סבר לה כרבי יונתן וק"ל כרצא לגבי
 דאזיי ומיהו אפילו קיימא לן כרבי
 יהודה צפרדות דפסיק צס"פ צתרא
 דכמותות (דף ק"א): אין להמיר אוחו
 ואת צנו בזכרים דהא מסקינן הכל
 דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה וא"ת
 דמסקינן צשמעמין צסמוך דצין לרבי
 אליעזר וצין לרבנן ספוקי מספקא להו
 אי חוששין לזרע האב אי לאו ואמאי
 מספקא להו והא אמרינן לקמן צפרק
 הזרוע (דף ק"ג). גבי צמתות לר'
 אליעזר מצעי ליה אס שור אס שם
 לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת
 וצחי הזבח ולר' אליעזר מאת וצחי
 הזבח אחא לכדצבא דהדין עם הטבח
 וא"כ מדצעי להו קרא לחלק מכלל
 דאין חוששין לזרע האב דמשמע לעיל
 וי"ל דודאי אי חוששין לזרע האב לא
 צריך קרא לחלק אכל משום דמספקא
 להו שמא אין חוששין קצעי קרא
 לחלק משום דילמא אין חוששין ואמא
 קרא לחלק ואי חוששין לרבנן אחא
 קרא דמאת וצחי הזבח לכדצבא דהדין
 עם הטבח ולר' אליעזר אחא אס שם
 לחייז צצמתנות כדרדשי רבנן ומשום
 דמספקא ליה לרבי אליעזר אי אחא
 לחלק או לחייז צצמתנות פטר ר'
 אליעזר דהמוציא מחצרו עליו הראיה
 וא"ת הא דקאמר רבי יוחנן התם
 דדרשי רבנן אס שם לרבות את הכוי
 דחייז צצמתנות היכי דמי אי צצני
 קרא

הבא על התיישה כדמעתינ דצביה פליגי והתם נמי צריש ההוא שמעתא אמרינן הכי א"כ סברי דחוששין לזרע האב ואמא קרא
 לרבויי דחייז בכל צצמתנות דאי אין חוששין א"כ לא צריך רצוי וא"כ לא צריך קרא לחלק ונראה לפרש דלרבי יוחנן כוי דתם לא מיתוקס
 אלא צצניש הבא על הצבייה וצין חוששין לזרע האב וצין אין חוששין אינעריק קרא לחייז בכל צצמתנות וא"ת דמשמע התם דלא פטר
 ר' אליעזר אלא צצמתנות וכסוי אכל אחא דלמרו רבנן חלצו אסור כחלצ צבהמה לא פליגי מדלא קאמר נמי מותר ואמאי והא אפילו חוששין
 לזרע האב הא אית ליה לר"א דשה ולא מקתם שם וא"כ תייש הבא על הצבייה לישתרי חלצו וכי תימא דקסבר ר' יוחנן דלרבי אליעזר נמי
 אמרינן שם ואפילו מקתם שם א"כ אמאי פטר הכא צאזות ואת צנו וי"ל דסבר ר' יוחנן דפליגי הכא צאזות ואת צנו למלקות וצצני הבא על
 התיישה דלרבנן אפילו למלקות אמרינן שם ואפילו מקתם שם ור"א פטר ממלקות דמספקא ליה אי אמרינן שם ואפילו מקתם שם אכל
 מודה דאיכא אסורא אי נמי לעולם סבירא ליה דשה ואפילו מקתם שם לא אמרינן ושאיני חלצ דרבי קרא כדרדשינן צריש פרק צתרא דיומא
 (דף עד). כל חלצ לרבות כוי וחצי שיעור ומיהו קשה צצניש הבא על הצבייה אמאי פטר ר' אליעזר מכסוי והא דלמא אין חוששין לזרע האב
 והוי כולו צני וי"ל דרבי אליעזר פטר לא קאי אלא צצמתנות וכן משמע לשון המשנה צצמסת צכורים (פ"ב מ"ח) דתנן ר' אליעזר
 פטר שםמוציא מחצירו עליו הראיה וכן כחצ רצינו תם צצפרדות כרבי יהודה ואוחו ואת צנו נוהג צכורים לאסורא ולא למלקות:
 אילימא